

Η Αποτυχία του Χριστιανισμού

της Έμμα Γκόλντμαν

Ο Φρειδερίκος Νίτσε και ο Μαξ Στίρνερ έδωσαν απανωτά κτυπήματα στους πυλώνες του Χριστιανισμού, επειδή είδαν σε αυτόν μια βλαβερή δουλική ηθική, την απάρνηση της ζωής, την καταστροφή όλων των στοιχείων που δημιουργούν δύναμη και προσωπικότητα. Όντως, ο Νίτσε, εναντιώθηκε στην δουλική ηθική που ενυπάρχει στον Χριστιανισμό, διεκδικώντας μια υψηλή ηθική των ολίγων. Εγώ παίρνω το θάρρος να αποσαφηνίσω ότι αυτή η υψηλή ηθική δεν είχε τίποτα να κάνει με τη χυδαιότητα της υψηλής κοινωνικής θέσης, της κάστας ή του πλούτου. Ο Νίτσε μάλλον εννοούσε την μεγαλειότητα των ανθρώπινων δυνατοτήτων, την μεγαλειότητα του ανθρώπου που τον βοηθά να ξεπεράσει παλαιές παραδόσεις και ξεθωριασμένες αξίες, ώστε να μάθει να γίνεται ο δημιουργός καινούργιων και πανέμορφων αγαθών.

Τόσο ο Νίτσε όσο και ο Στίρνερ έβλεπαν στον Χριστιανισμό έναν οδοστρωτήρα που ισοπεδώνει το ανθρώπινο είδος, το τσάκισμα κάθε θέλησης του ανθρώπου να τολμήσει και να πράξει. Έβλεπαν και σε κάθε κίνημα χτισμένο στην χριστιανική ηθική μια προσπάθεια όχι για την χειραφέτηση από την δουλεία, αλλά για την διαιώνιση της. Συνεπώς αντιτάχθηκαν με ένταση και μένος σε όλα αυτά.

Παρά το ότι δεν συμφωνώ ή τουλάχιστον δεν συμφωνώ απολύτως με τους συγκεκριμένους εικονοκλάστες, πιστεύω όμως όπως και αυτοί ότι ο Χριστιανισμός είναι όντως θαυμάσια προσαρμοσμένος στην εκπαίδευση δούλων, με άλλα λόγια στην διαιώνιση της δουλικής κοινωνίας που βιώνουμε έως και σήμερα. Πράγματι, δεν θα μπορούσε η κοινωνία να εκφυλιστεί στο τωρινό αποκρουστικό της στάδιο, εάν δεν υπήρχε η επικουρία του Χριστιανισμού. Οι ηγέτες της γης έχουν συνειδητοποιήσει από καιρό την ισχύ του δηλητηρίου που ενυπάρχει στην χριστιανική θρησκεία και αυτός είναι άλλωστε ο κύριος λόγος που την υποστηρίζουν και κάνουν το κάθε τι που περνάει από το χέρι τους ώστε να ενσταλάσσεται αυτή για τα καλά στο αίμα των ανθρώπων. Γνωρίζουν πολύ καλά ότι η πονηριά των χριστιανικών διδαγμάτων αποτελεί την καλύτερη προστασία τους από την εξέγερση και από την δυσαρέσκεια που προκαλούν τα ρόπαλα και τα όπλα.

Θα ισχυριστεί βέβαια κάποιος ότι, παρόλο που η θρησκεία είναι δηλητήριο και ιδίως ο κυρίαρχος Χριστιανισμός, που αποτελεί τον μεγαλύτερο εχθρό της προόδου και της ελευθερίας, υπάρχει ωστόσο κάποιο μερικό αγαθό στον Χριστιανισμό αυτόν καθεαυτόν. Τα διδάγματα του Χριστού και ο πρώιμος Χριστιανισμός, θα ρωτήσει, δεν αντιπροσωπεύουν άραγε το πνεύμα του ανθρωπισμού, το ορθό, και την δικαιοσύνη; Είναι αυτός ακριβώς ο συχνά επαναλαμβανόμενος ισχυρισμός που με έπεισε να διαλέξω αυτό το θέμα, που μου επέτρεψε να δείξω ότι οι αυθαιρεσίες του Χριστιανισμού όπως και οι αυθαιρεσίες της κυβέρνησης εξαρτώνται από την ίδια τους την φύση και όχι από τους αντιπροσώπους της θρησκείας στους οποίους από κάποιους χρεώνονται. Ο ίδιος ο Χριστός και τα διδάγματα του είναι η ενσάρκωση της υποταγής, της αδράνειας, της άρνησης της ζωής και για αυτό ο άμεσα υπεύθυνος για όσα συνέβησαν στο όνομα του.

Ποσώς με ενδιαφέρει ο Χριστός των θεολόγων. Λαμπρά μυαλά όπως οι Μπάουερ, Στράους, Ρενάν, Τόμας Πάιν και άλλοι διέψευσαν αυτόν τον μύθο από καιρό. Είμαι πρόθυμη ακόμη και να αποδεχτώ ότι ο Χριστός των θεολόγων δεν είναι ούτε στο μισό επικίνδυνος από όσο ο Χριστός στην ηθική και κοινωνική διάστασή του. Όταν η επιστήμη αντικαθιστά την τυφλή πίστη, η θεολογία ούτως ή άλλως χάνει την ισχύ της, όμως εκείνος ο ηθικός και ποιητικός μύθος του Χριστού έχει τόσο βαθιά διαποτίσει τις ζωές μας, ώστε ακόμα και μερικά από τα

πιο προχωρημένα μυαλά δυσκολεύονται να χειραφετηθούν από το ζυγό του. Έχουν ξεφορτωθεί το γράμμα του νόμου μα έχουν κρατήσει το πνεύμα του. Όμως είναι αυτό ακριβώς το πνεύμα που βρίσκεται πίσω από όλα τα εγκλήματα και τις φρικαλεότητες που έχει διαπράξει ο Χριστιανισμός. Οι Πατέρες της Εκκλησίας μπορούν κάλλιστα να κηρύσσουν το ευαγγέλιο του Χριστού. Δεν περιέχει τίποτε το πραγματικά επικίνδυνο για το καθεστώς της εξουσίας και του πλούτου, αλλ' αντιθέτως την ταπείνωση, την μετάνοια και την θλίψη και είναι τελείως αδρανές απέναντι σε κάθε προσβολή και κάθε αίσχος που επιβάλλεται στην ανθρωπότητα

Όσο και εάν είμαι αντίθετη με κάθε θρησκεία, όσο και εάν τις θεωρώ ως επιβολές και εγκλήματα ενάντια στον ορθό λόγο και την πρόοδο, παρόλα αυτά νιώθω ότι καμία άλλη θρησκεία δεν έκανε τόση ζημιά ή δεν έχει βοηθήσει τόσο πολύ στην υποδούλωση του ανθρώπου όσο η θρησκεία του Χριστού. Δείτε αυτόν τον Χριστό μπροστά στους κατηγορούς του. Τι έλλειψη αξιοπρέπειας, τι έλλειψη πίστης στον εαυτό του και στις ίδιες του τις ιδέες! Τόσο αδύναμος και αβοήθητος φάνηκε ο υποτιθέμενος «Σωτήρας των ανθρώπων», ώστε απαιτήθηκε όλο το ανθρώπινο είδος να πληρώνει για λογαριασμό του και μάλιστα για μια αιωνιότητα, επειδή αυτός «πέθανε για αυτούς».

Η χριστιανική υποτιθέμενη «λύτρωση μέσω του Σταυρού» είναι χειρότερη από την χειρότερη καταδίκη, λόγω του τρομερού φορτίου με το οποίο καταπλακώνει την ανθρωπότητα, λόγω της φρικτής επιρροής που έχει στην ανθρώπινη ψυχή, δεσμεύοντας και παραλύοντας την με το βάρος που προϋποθέτει ο θάνατος ενός θεού. Αμέτρητοι άνθρωποι έχουν μαρτυρήσει μα ελάχιστοι, αν υπάρχουν, αποδείχθηκαν τόσο ανήμποροι όσο ο μεγάλος χριστιανικός θεός. Αμέτρητοι απλοί θνητοί αντιμετώπισαν τον θάνατο με μεγαλύτερη γενναιότητα, με περισσότερο κουράγιο, με βαθύτερη πίστη στις ιδέες τους από ότι ο Ναζωραίος. Και κανείς τους δε προσδοκούσε την αιώνια ευγνωμοσύνη των συνάνθρωπων του, λόγω των όσων υπέστη για αυτούς.

Συγκρινόμενος με τον Σωκράτη, τον Μπρούνο, τους μεγάλους μάρτυρες της Ρωσίας, τους αναρχικούς του Σικάγο, τον Φραντσέσκο Φερρέρ και αναρίθμητους άλλους, ο Χριστός φαντάζει πράγματι μια φτωχή και ασήμαντη φιγούρα. Συγκρινόμενος με την ευαίσθητη και χλωμή Σπιριδόνοβα, που υπέστη τα πιο φρικτά βασανιστήρια και τις πιο τρομερές ταπεινώσεις δίχως να χάσει ούτε στιγμή την πίστη στον εαυτό της ή στον σκοπό της, ο Ιησούς είναι ένα πραγματικό μηδενικό. Όλοι αυτοί στάθηκαν όρθιοι και αντιμετώπισαν τους εκτελεστές τους με απτόητη αποφασιστικότητα, και παρόλο που, και αυτοί πέθαναν για τους ανθρώπους, δεν ζήτησαν τίποτα ως αντάλλαγμα για την μεγάλη τους θυσία.

Όντως χρειαζόμαστε λύτρωση από την σκλαβιά, την νεκρική αδυναμία και την εξευτελιστική χριστιανική ηθική. Τα διδάγματα του Χριστού και των οπαδών του έχουν αποτύχει, επειδή αδυνατούν να ανυψώσουν τα βάρη από τις πλάτες της ανθρωπότητας. Έχουν αποτύχει επειδή η ίδια η ουσία του δόγματός τους είναι αντίθετη στο πνεύμα της ζωής, όπως αυτή εκτίθεται στις λειτουργίες της φύσης, στην δύναμη και την ομορφιά του πάθους.

Ποτέ ο Χριστιανισμός, κάτω από οποιαδήποτε μάσκα και εάν εμφανίζεται, είτε με εκείνη του Νεοφιλελευθερισμού, είτε του Πνευματισμού, είτε της χριστιανικής επιστήμης, της Νέας Σκέψης ή χιλιάδων άλλων μορφών υστερίας και νευρασθένειας, δεν θα μας απαλλάξει από την τρομερή πίεση της φτώχειας, των φρικαλεοτήτων και του εξωφρενικά άδικου συστήματος που μας εξουσιάζει. Ο Χριστιανισμός είναι η συνωμοσία της άγνοιας ενάντια στην λογική, του σκοταδιού ενάντια στο φως, της υποταγής και της σκλαβιάς

ενάντια στην ανεξαρτησία και την ελευθερία, της άρνησης της δύναμης και της ομορφιάς
ενάντια στην κατάφαση της χαράς και την δόξα της ζωής.

*Αναδημοσίευση από το eagainst.com